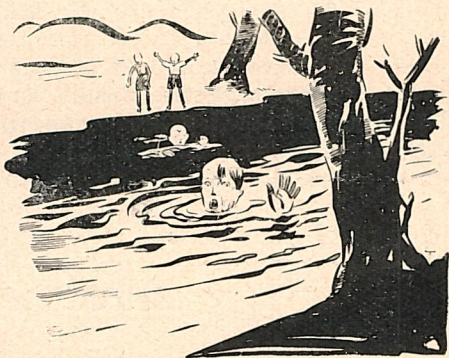

ОТПЛАТА

На Борко Ивановъ

Презъ лѣтната ваканция родителитѣ ми ме изпратиха въ малъкъ планински градецъ при наши роднини, които имаха воденица край брѣга на рѣката. Голѣмото ѝ дървено колело се въртѣше непрекъснато и пѣнести бѣли струи вода се сипѣха по него, пѣеха като планински потокъ и се лѣеха звънливо къмъ широкото поле. Тѣй хубаво бѣ тамъ, край воденицата! Предъ погледа се зеленѣеха дървета всрѣдъ красиви поляни, изпѣстрени съ цвѣтя. Тамъ, край нея, се събирахме ние, децата; тамъ показвахме изкуството си: да се катеримъ по клонитѣ, да прескачаме вѣже, да се надбѣгваме, да се памбуркаме въ рѣката! Свѣтлитѣ слънчеви дни хвърчаха неусѣтно въ забави, смѣхове и игри.

Веднажъ, нашата дружина се събра пакъ край воденицата. Недалече отъ насъ се спрѣха две момченца, облѣчени въ дрипави дрешки. Цѣлата група се спушна върху тѣхъ. Отначало не знаехъ, какво става, и си мислѣхъ, че това е нѣкаква шега, но, когато видѣхъ, че ги удрятъ и ругаятъ, приближихъ се и се намѣсихъ въ свадата. По-голѣмото момченце криеше задъ гърба си малкото си братче и бранѣше себе си и него съ размахани ръце.

— Какво сж направили, та ги биете? — попитахъ азъ.

— Нищо! Не виждашъ ли, че сж отъ друга махала? Не искаме да минаватъ край насъ!

— Не сж ли и тѣ хора, че така безмилостно ги нападате?

— Трѣбва да ги набиемъ, за да не минаватъ отъ тукъ!

— Засрамете се! — казахъ азъ. А тѣ пакъ врѣхлетѣха, съ удари и ритници върху тѣхъ.

Не можахъ да разбера, на какво се дължи тая силна умраза и се помжчихъ съ молби да спра побоя. За мое огорчение, никой не искаше да ме чуе, и всѣки гледаше да ги блѣсне. А едно дете, по невнимание, ме удари по главата съ камъкъ. Крѣвъ шурна по лицето ми . . . Всички се изплашиха и прѣснаха на разни посоки. Дветѣ деца, разплакани, успѣха да избѣгнатъ.

Цѣла седмица холихъ съ превързана глава, но свободно се движихъ и въ другата махала, въ която никой другъ отъ дружината не смѣеше да се мѣрне. Момченцето, щомъ като ме зърнѣше тамъ, дохождаше при мене и заедно се скитаме по полето,